Λαός δυσσεβής και παράνομος... (Νεκτάριος Δαπέργολας, Διδάκτωρ Ιστορίας)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 4 Απριλίου, 2016

Η χαρακτηριστική ευκολία με την οποία ξεσηκώνονται πραγματικές θύελλες επικρίσεων και χλευαστικών σχολίων κάθε φορά που ορισμένοι (ελάχιστοι δυστυχώς) ιεράρχες μας τολμούν να πουν δημοσίως κάποια απλώς αυτονόητα πράγματα (από τη σχέση της γιόγκα ή των λεγομένων πολεμικών τεχνών με τις ανατολικές θρησκείες έως τις πνευματικές παγίδες του οικουμενισμού και από τα επίχειρα του συμφώνου συμβίωσης μέχρι τον θανάσιμο κοινωνικό, δημογραφικό και εθνικό κίνδυνο που διατρέχει η πατρίδα μας εξαιτίας του μεταναστευτικού) και ταυτόχρονα η απίστευτη ελαφρότητα με την οποία χαρακτηρίζονται ως ακραίοι, γραφικοί, ξενοφοβικοί, φονταμενταλιστές κλπ, παρέχουν καθημερινά προφανείς αφορμές προβληματισμού, αλλά και θλίψης, για τα ανεκδιήγητα πνευματικά χάλια στα οποία έχει πλέον διολισθήσει ο πάλαι ποτέ λαός της Φιλοκαλίας.

Αφορμές που έρχονται φυσικά να προστεθούν σε όλες τις προηγούμενες. Στις απειράριθμες προηγούμενες, που συναντούμε συνεχώς ολόγυρά μας και που τεκμηριώνουν την πραγματικά παράδοξη ευκολία με την οποία ο λαός μας καταπίνει εδώ και χρόνια αμάσητη όλη αυτή την άθλια θεματολογία την οποία έχουν πλέον εμπεδώσει οι ινστρούχτορες της Νέας Τάξης και τα εντόπια παπαγαλάκια τους. Την ευκολία με την οποία καταπίνει όλα αυτά τα υποβολιμαία σκουπίδια: από την κατακεραύνωση της δήθεν ισλαμοφοβίας και του ρατσισμού μέχρι τον «σεβασμό του διαφορετικού» (sic) και την υποτιθέμενη ομοφοβία. από την επιδεικτικά αθεϊστική θολοκουλτούρα ως τη νεοεποχίτικη συγκρητιστική θρησκευτική ισοπέδωση. από τη συστηματική διοχέτευση όλων των παραπάνω στην ελληνική εκπαίδευση (μαζί με τις «καινοτόμες δράσεις», το bullying, τα «ευέλικτα προγράμματα» της πλήρους αμορφωσιάς και ανοησίας κλπ.) μέχρι τις σύγχρονες ψυχώσεις του «προοδευτισμού», της ψευδεπίγραφης οικολογίας, της αρρωστημένης και στρεβλής ζωοφιλίας. από τον χύδην χλευασμό προς οτιδήποτε θυμίζει πατρίδα κι ορθόδοξη πίστη μέχρι τη ζηλωτική προάσπιση κάθε είδους ανωμαλίας και άρρωστης διαστροφής ως αυτονόητης, εν ονόματι μιας κάποιας (ανυπόστατης) δημοκρατίας και μιας κάποιας (εγκάθετης) ψευτοπροόδου. Όλη αυτή τη σύγχυση, την παράκρουση και τη λοβοτομή που έχει υποστεί μαζικά ο λαός μας - και κυριολεκτούμε στο τελευταίο, γιατί βέβαια δεν τη συναντούμε πια μόνο σε κάποια κέντρα προπαγάνδας, μόνο σε σποραδικές «δεξαμενές σκέψης», μόνο στα βοθροκάναλα της διαπλοκής ή στα λοιπά «στημένα» Μέσα Μαζικού Εκμαυλισμού, αλλά και σε πλείστο μέρος του κόσμου. Πράγματι, μια ολιγόλεπτη καθημερινή περιήγηση στα σχόλια των ιστοσελίδων και ιδίως των

λεγόμενων χώρων κοινωνικής δικτύωσης (facebook, twitter), αλλά και μία σύντομη μόνο επαφή με όσα λέγονται και ακούγονται στα μέρη των καθημερινών επαγγελματικών και άλλων συναναστροφών μας, είναι δυστυχώς αρκετή για να τεκμηριώσει απόλυτα του παραπάνω λόγου το αληθές.

Και φυσικά δεν θέλουμε να γενικεύουμε. Είναι βέβαιο πως υπάρχουν και πολλοί σε αυτόν τον τόπο που αισθάνονται και ζουν διαφορετικά. Δεν ξέρουμε όμως πόσοι είναι αυτοί και αν επαρκούν (σαν τους 10 των Σοδόμων) για να αποτρέψουν την καταβαράθρωση και το επερχόμενο Τέλος. Και γενικότερα, το γνωρίζουμε πως υπάρχουν και άνθρωποι καλοπροαίρετοι, ένα αναμφίβολα μεγάλο πλήθος συμπατριωτών μας που υποφέρουν με όλη αυτή την προϊούσα εξαθλίωση, που και από πολιτικής άποψης ίσως ασφυκτιούν ανάμεσα στην αποχή και στην περιστασιακή επιλογή του εκάστοτε μη χείρονος. Και αυτών τα αντανακλαστικά όμως έχουν πλέον αμβλυνθεί, άπαντες έχουν πια βουλιάξει μέσα στη γενική αίσθηση της ματαιότητας, τη διάχυτη φοβία, την έλλειψη φρονήματος, την απογοήτευση από τις λογής (πολιτικές και εκκλησιαστικές) ηγεσίες, την καθεστώσα παθητικότητα. Και οι όποιες αντιδράσεις εκδηλώνονται κατά καιρούς, είναι πια μόνο για λόγους οικονομικούς, κάθε άλλη αιτία φαίνεται πως έχει δυστυχώς εκλείψει. Και σεβαστές βέβαια οι κινητοποιήσεις των αγροτών ή οι απεργίες των εργαζομένων, σεβαστός ο αγώνας για τα μισθολογικά και το ασφαλιστικό, δεν είδαμε όμως την παραμικρή αντίδραση για θέματα πνευματικά (όπως η ανείπωτη τραγωδία της επισημοποιημένης πλέον συμβίωσης των σοδομιτών) ή εθνικά (όπως το μεταναστευτικό ή η νεο-οθωμανική επέλαση). Ελάχιστες μόνο δεκαετίες πριν ο λαός μας (αν και πάλι υπό πνευματική παρακμή) μπορούσε τουλάχιστο να κατακλύζει ενίοτε τους δρόμους και για τέτοια θέματα. Τώρα όμως ακόμη κι αυτό δείχνει πραγματικά αδιανόητο. Τώρα, μόνο νεοταξίτικες εκδηλώσεις βλέπουμε πια, άνδρες να φιλιούνται λάγνα πανηγυρίζοντας για τη νομική θεσμοθέτηση της αρρώστιας τους, εγκάθετα συστημικά στρατιωτάκια (αυτοφερόμενα ως…αντιεξουσιαστές) να ασχημονούν πάνω σε κάθε έννοια έθνους και ιστορίας, ψευδόσχημους «προοδευτικούς» να ασελγούν πάνω σε κάθε όσιο και ιερό γέννησε ποτέ του αυτός ο τόπος. Όλοι οι άλλοι απλώς κάπου κρύβονται.

Και πολύ φοβόμαστε βέβαια πως δεν θα δούμε καμμία ιδιαίτερη αντίδραση και για όσα αποτρόπαια βρίσκονται επί θύραις, όπως οι νέες ηλεκτρονικές ταυτότητες του οργουελικού εφιάλτη ή η ολοκλήρωση της εκπαιδευτικής λοβοτομής των ελληνοπαίδων (με τα νέα σχολικά βιβλία Ιστορίας και τις λοιπές…μεταρρυθμίσεις από τον εσμό των ελληνοφοβικών εκκλησιομάχων του φερομένου ως Υπουργείου Παιδείας). Το σύστημα έχει επικρατήσει, η νεοταξίτικη θεματολογία κι ορολογία είναι πια (θεσμικά και ουσιαστικά) κυρίαρχες, κάθε παρέκκλιση από τον συρμό και το κοπάδι λοιδωρείται και εξουθενώνεται ως γραφική ή σκοταδιστική.

Δεν αποκλείεται κάποιοι να τα θεωρήσουν υπερβολικά και υπέρ του δέοντος απαισιόδοξα όλα αυτά. Και ίσως και να είναι. Ίσως εκείνοι να έχουν άλλες

«παραστάσεις», κάποια άλλα δεδομένα, που να δείχνουν την ύπαρξη μιας «άλλης Ελλάδας». Δυστυχώς εμείς θα το επαναλάβουμε ότι κάθε μέρα συναντούμε κυριολεκτικά εκατοντάδες περιπτώσεις από το διαδίκτυο, αλλά και από τη ζώσα μας πραγματικότητα, που δεν αφήνουν (ανθρωπίνως πάντοτε) περιθώρια αισιοδοξίας. Ευχόμαστε να διαψευστούμε, δυστυχώς όμως η εικόνα που βγαίνει μέσα απ' όλα αυτά δεν είναι εικόνα ενός λαού που μαθαίνει από τα παθήματά του, που διδάσκεται από τις δοκιμασίες του, που δείχνει σημάδια ανάνηψης και μεταστροφής. Είναι αντίθετα εικόνα που μέρα με τη μέρα γίνεται ολοένα και πιο ζοφερή, όλο κι πιο σπιλωμένη από τη λάσπη της ανοησίας, της χυδαιότητας, της αμετανοησίας. Και που φέρνει μοιραία στο μυαλό κάτι όχι ιλαρό και ελπιδοφόρο, αλλά αγωνιώδες και σκοτεινό. Ίσως και τίποτε παραπάνω εν τέλει από τον τόσο πικρό εκείνο στίχο της μεγαλοβδομαδιάτικης υμνολογίας: «Λαός δυσσεβής και παράνομος, ίνα τί μελετά κενά»;

(Πηγή: aktines.blogspot.gr)